

Волинський національний університет імені Лесі Українки
Юридичний факультет

АПВУ
АСОЦІАЦІЯ
ПРИВАТНИХ ВИКОНАВЦІВ
УКРАЇНИ

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ

Збірник матеріалів
XXIII Міжнародної науково-практичної конференції
м. Луцьк, 12-14 червня 2026 р.

Волинський національний університет імені Лесі Українки
Юридичний факультет

**АКТУАЛЬНІ
ПИТАННЯ РЕФОРМУВАННЯ
ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ**

Збірник матеріалів
XXIII Міжнародної науково-практичної конференції
м. Луцьк, 12-14 червня 2026 р.

Електронне видання на CD-ROM

Луцьк
Вежа-Друк
2026

**Рекомендовано вченою радою Волинського національного університету
імені Лесі Українки
(протокол № 8 від 25.06.2026 р.)**

Редакційна колегія:

Цьось А. В. – доктор наук з фізичного виховання та спорту, професор, ректор Волинського національного університету імені Лесі Українки – голова редакційної колегії; *Єлісєєва Л. В.* – доктор економічних наук, професор, проректор з науково-педагогічної роботи та міжнародної співпраці – заступник голови редакційної колегії; *Демчук А. М.* – кандидат юридичних наук, доцент, декан юридичного факультету – заступник голови редакційної колегії; *Яцишин М. М.* – доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри теорії та історії держави і права та порівняльного права; *Духневич А. В.* – доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри цивільно-правових дисциплін; *Фідря Ю. О.* – кандидат юридичних наук, доцент, завідувач кафедри кримінального правосуддя та правоохоронної діяльності; *Книш С. В.* – доктор юридичних наук, професор, завідувач кафедри конституційного, адміністративного та міжнародного права; *Кравчук В. М.* – доктор юридичних наук, професор, заступник декана юридичного факультету; *Ленгер Я. І.* – доктор юридичних наук, професор, професор кафедри конституційного, адміністративного та міжнародного права; *Джурак Л. М.* – відповідальний секретар редакційної колегії.

Рецензенти: *Дешко Л. М.*

доктор юридичних наук, професор кафедри конституційного права Київського національного університету імені Тараса Шевченка;

Яроцький В. Л.

доктор юридичних наук, професор, член-кореспондент НАПрН України, заслужений діяч науки і техніки України, завідувач кафедри цивільно-правової політики, права інтелектуальної власності та інновацій Національного юридичного університету ім. Ярослава Мудрого.

А 43 **Актуальні питання реформування правової системи:** зб. матеріалів XXIII Міжнар. наук.-практ. конф., Луцьк, 12-14 червня 2026 р. / Уклад. Джурак Л. М. – Луцьк : Вежа-Друк, 2026. – 1 електрон. опт. диск (CD-ROM). – Об'єм даних 15,1 Мб.

ISBN 978-966-940-843-3

У збірнику розглядаються питання реформування правової системи, які обговорювалися на Міжнародній науково-практичній конференції, що проходила 12-14 червня 2026 р. Репрезентовано новітні погляди та підходи науковців та практиків на державу і право в умовах їх становлення, сучасного стану та перспектив розвитку. Досліджено актуальні філософсько-правові та теоретико-прикладні проблеми державотворення, правотворення, праворозуміння та правореалізації як в цілому, так і різного галузевого спрямування, з метою їх оптимізації та створення наукових засад для подальшого якісного перетворення.

Для науковців, здобувачів освіти та всіх, хто цікавиться проблемами правової системи.

УДК34(082)(477)

© Джурак Л. М. (укладання), 2026

© Волинський національний
університет імені Лесі Українки, 2026

ISBN 978-966-940-843-3

заслугує на увагу та може бути запозичено, адже застосування грошового стягнення до особи, яка керується корисливим чи іншим низьким мотивом при вчиненні цього злочину, може бути ефективнішим, ніж обмеження чи позбавлення його волі, та сприятиме досягненню загальної та спеціальної превенції. Отже, окремі аспекти дослідження зарубіжного досвіду можуть бути використані для подальшого вдосконалення кримінальної відповідальності за примушування до шлюбу. Водночас, підхід українського законодавця також може становити інтерес для розвитку законодавства інших держав.

Література

1. Пенькова Т. І., Гега В. О. Кримінальна відповідальність за примушування до шлюбу. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: юридичні науки*. 2020. Т. 31 (70). № 1. С. 177-180.
2. Фіктивний шлюб для відстрочки від мобілізації: хто несе відповідальність. 29.01.2024. URL: <https://dyvys.info/2024/01/29/fiktyvnyj-shlyub-dlya-vidstrochky/> (дата звернення: 13.06.2026).
3. Верховний Суд: примушування до збереження шлюбу всупереч волі одного з подружжя є недопустимим. 13.04.2026. URL: <https://sud.ua/uk/news/sudebnaya-praktika/358386-verkhovnyy-sud-prinuzhdenie-k-sokhraneniyu-braka-vopreki-vole-odnogo-iz-suprugov-yavlyayetsya-nedopustimym> (дата звернення: 13.06.2026).
4. Código Penal y legislación complementaria. URL: https://www.boe.es/biblioteca_juridica/codigos/codigo.php?id=38 (дата звернення: 13.06.2026).
5. German Criminal Code. URL: https://www.gesetze-im-internet.de/englisch_stgb/englisch_stgb.html?utm_source=chatgpt.com (дата звернення: 13.06.2026).
6. Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. URL: <https://isap.sejm.gov.pl/isap.nsf/download.xsp/WDU19970880553/U/D19970553Lj.pdf> (дата звернення: 13.06.2026).
7. Code penal Francais. URL: <https://www.wipo.int/wipolex/legislation/details/23309> (дата звернення: 13.06.2026).
8. Swiss Criminal Code of 21 December 1937. URL: https://www.fedlex.admin.ch/eli/cc/54/757_781_799/en?utm_source=chatgpt.com (дата звернення: 13.06.2026).

Suleimanova V. Regulation of criminal liability for forced marriage in the legislation of certain european states. *The paper analyzes the regulation of criminal liability for forced marriage in the legislation of Spain, Germany, Poland, France, and Switzerland.*

Keywords: *criminal liability, forced marriage.*

СТАТТЯ 81⁻¹ КК УКРАЇНИ: ВОЄННА РАЦІОНАЛЬНІСТЬ ПРОТИ СИСТЕМНОЇ ЛОГІКИ

Туляков В. О.

Стаття присвячена аналізу статті 81⁻¹ КК України як воєнного інструменту функціональної конверсії засуджених у ресурс оборони держави. Показано антропологічний конфлікт між класичною моделлю «homo correctibilis» та воєнною моделлю «homo instrumentalis» і доведено необхідність запровадження механізму «фази завершення» для уникнення правового лімбу, подібного до венесуельського кейсу амністії 2026 року.

Ключові слова: *умовно-дострокове звільнення, воєнний стан, амністія, юридична антропологія, стаття 81⁻¹ КК України.*

Про тимчасові норми з незворотними наслідками. Амністію найкраще видно не з абстрактної теорії, а з практики так званих «санітарних амністій» в Україні – формально гуманістичних (розвантаження пенітенціарної системи, зниження епідеміологічних ризиків), але фактично спрямованих на керований перерозподіл кримінально-правового примусу. З позицій юридичної антропології це не лише зміна норм, а трансформація статусу суб'єкта в системі державного примусу: право змінює не стільки норму, скільки людину, тобто антропологічну модель особи, яку конструює інституція. Класичне кримінальне право моделює суб'єкта як носія вини, здатного до виправлення (статті 50, 75 КК України [5]), тоді як воєнне кримінальне право конструює його як функціональний ресурс, придатний до перенаправлення. Це різні антропології, які не можуть співіснувати без спеціального інституційного мосту: покарання формально не скасовується, але змінюються його

форма, момент та соціальне призначення. В українській військовій моделі це набуває ще радикальнішого вигляду: засуджений не «відпускається», а рефункціоналізується, переходить зі статусу об'єкта покарання у статус ресурсу оборони, тобто з «homo culpabilis» у «homo utilis».

За цих умов амністія перестає бути актом милосердя і перетворюється на акт державної раціональності, що вимагає не лише нормативного, а й антропологічного аналізу. Показовим у цьому сенсі є венесуельський кейс амністії 2026 року, запровадженої як інструмент політичної деескалації, але раптово припиненої виконуючою обов'язки президента Делсі Родрігес через дев'ять тижнів після набрання чинності [7]. Закон про амністію для демократичного співіснування був прийнятий під тиском США після усунення Ніколаса Мадуро і охопив понад 12 000 заяв, із яких 8 616 були формально задоволені, але фактично з-під варті звільнили лише кілька сотень осіб. Закон від самого початку виключав учасників військових заколотів («Операція Свобода», «Операція Гідеон»), а його припинення залишило від 473 до 676 політв'язнів у стані правового лімбу: вони не є ні ув'язненими, ні вільними, не можуть працювати, повертатися додому, відновлювати соціальні зв'язки [7]. Антропологічно це стан лімінальності (за В. Тернером [4]) – порогового існування, в якому суб'єкт «застигає», не пройшовши обряд переходу до нового статусу. Амністія виявляється не гарантією свободи, а інструментом управління очікуваннями свободи; її сила полягає не в юридичному ефекті, а в політичній обіцянці. Венесуельська ситуація демонструє, що амністія без механізму завершення породжує «юридичну смерть без біологічного зникнення» і має дестабілізаційний потенціал, більший, ніж її відсутність [7].

Стаття 81⁻¹ КК України: антропологія функціональної конверсії. Закон України № 3687-IX від 8 травня 2024 року доповнив Кримінальний кодекс статтею 81⁻¹, яка передбачає умовно-дostroкове звільнення від відбування покарання для засуджених, що уклали контракт про проходження військової служби під час мобілізації або воєнного стану [6]. Формально йдеться про різновид умовно-дostroкового звільнення, споріднений зі статтею 81 КК України [5], але змістовно ця конструкція виходить за межі класичної моделі. Стаття 81⁻¹ не потребує відбуття визначеної частини строку, не вимагає позитивної характеристики чи висновку про ресоціалізацію, а зосереджується на одному критерії – укладенні контракту на військову службу. Критерієм звільнення стає не стан суб'єкта (виправлення), а його потенційна функція (мобілізаційна корисність). З доктринальної точки зору це інститут функціональної конверсії: засуджений переводиться зі статусу об'єкта репресії у статус ресурсу оборони, а виконання покарання фактично «відкладається» з огляду на зміну функції особи, а не досягнення цілей покарання [8; 9, с. 112–120]. Отже, стаття 81⁻¹ формально оформлена як умовно-дostroкове звільнення зі спеціальною метою, але за своєю функцією ближча до цільової амністії з умовою служби. Її телеологія спрямована не на прощення, а на перенаправлення, і тому аналіз цієї норми повинен виходити за межі традиційної логіки статті 81 КК України та спиратися на самостійну доктринальну рамку тимчасової конверсії кримінального примусу [10; 11]. Практика Верховного Суду щодо статті 81⁻¹ наразі демонструє категоріальну інерцію: спори вирішуються через відтворення понятійного апарату статей 75 і 81 КК України без спроби осмислити нову норму як самостійний інститут воєнного часу [5]. Суд, зокрема у справах щодо осіб, засуджених за невиконання наказу, фактично відокремлює «реальне покарання» від «можливості подальшого звільнення», залишаючись у координатах класичних умовно-дostroкових механізмів. Ключове методологічне питання – чи є військова служба умовою виконання покарання (і тоді потрібні спеціальні наслідки у разі її порушення), чи умовою його відстрочення (і тоді необхідний механізм повернення до відбування) – залишається без прямої відповіді. Відсутність осмисленого розмежування між антропологією «homo correctibilis» (стаття 75, прогноз виправлення) та «homo instrumentalis» (стаття 81⁻¹, прогноз корисності) призводить до ad hoc рішень, не здатних забезпечити системний підхід до статусу особи після завершення служби або воєнного стану. Показово, що Верховний Суд фактично не торкається питання правового статусу особи після закінчення військової служби за статтею 81⁻¹. Ця «мовчанка» не означає відсутності проблеми, а лише її відкладення до моменту, коли накопичиться критична маса справ, у яких зіткнуться тимчасовий характер норми та довгострокові наслідки для правового статусу особи [3, с. 195–200; 10].

Парадокс застережної умови: норма тимчасова, наслідки – постійні. Стаття 81⁻¹ КК України жорстко прив'язана до мобілізації та воєнного стану, що зумовлює її апоріорну тимчасовість, але кримінально-правові наслідки її застосування не мають такого обмеження. Особи, звільнені за цією статтею, після припинення воєнного стану опиняються у ситуації, коли підстава звільнення зникає з актуального законодавства, а статус «умовно звільненого під службу» формально зберігається, і кодекс не пропонує рішення [6]. Це і є парадокс застережної умови у контексті статті 81⁻¹: норма закінчує свою діяльність, але не закриває породжені нею правові стани. Відсутність чіткої відповіді

на питання, чи настає автоматичне повне звільнення, чи перехід у режим статті 75 КК України, чи збереження «підвішеного» статусу до окремого рішення, створює ризик формування масового правового лімбу. Венесуельський досвід раптового згортання амністії без механізму завершення показує, що саме така незавершеність породжує масштабну правову невизначеність і соціальну фрустрацію [7; 8].

Порівняльний аналіз дозволяє виділити три основні моделі вирішення питання статусу осіб, звільнених в обмін на виконання військової або парамілітарної функції.

Перша – модель умовного звільнення з пробаційним завершенням (США, Ізраїль): військова служба враховується як пом'якшуючий або позитивний фактор, але не є самостійною підставою звільнення; після завершення служби особа переходить під контроль пробаційних органів за логікою, близькою до статті 75 КК України [5; 9, с. 87–95].

Друга – модель повного помилування (практика Групи «Вагнера» у РФ): після виконання визначеного обсягу служби видається акт помилування, який повністю обнуляє кримінальний статус; конструкція юридично груба, але замкнена й не залишає умовних «хвостів» [8].

Третя – модель незавершеної амністії (Венесуела 2026 року): амністійний режим згортається без механізму фіналізації і залишає сотні людей у стані правового лімбу, коли тимчасові обмеження фактично продовжують діяти без чіткої правової основи [7].

Українська стаття 81¹ КК поєднує елементи другої моделі (служба як умова звільнення) без інституту помилування та орієнтацію на першу (формула «умовно-дострокового звільнення») без пробаційного завершення. У результаті виникає гібридна конструкція без фіналізації, яка при відсутності законодавчого втручання має тенденцію еволюціонувати в напрямку третьої – венесуельської – моделі правового лімбу [10; 11].

Усунення структурної незавершеності статті 81¹ не потребує її скасування чи радикальної перебудови, а лише доповнення механізмом завершення – що замикає ланцюжок «звільнення – служба – правовий фінал». По-перше, пропонується доповнити статтю 81¹ КК України частиною четвертою з двоканальною моделлю фіналізації: у разі належного виконання умов служби і відсутності нового кримінального правопорушення суд або повністю звільняє особу від невідбутої частини покарання, або замінює її звільненням від відбування покарання з випробуванням за статтею 75 КК України [5]. Така двоканальність зберігає суддівський розсуд і водночас усуває «підвішений» статус. По-друге, доцільно запровадити частину п'яту як зворотний механізм: у випадках невиконання умов служби, самовільного залишення частини або ухилення суд за поданням уповноваженого органу скасовує умовно-дострокове звільнення та направляє особу для відбування невідбутої частини покарання. Без цього механізму «умовність» звільнення залишається декларативною [6; 9, с. 145]. По-третє, необхідна частина шоста із зобов'язуючою нормою: стаття застосовується лише під час воєнного стану та протягом шести місяців після його припинення, але всі особи, до яких вона вже була застосована, підлягають обов'язковій правовій оцінці статусу за правилами частини четвертої. Такий підхід трансформує «зникнення» норми в обов'язок завершити всі відкриті стани і унеможливує венесуельський сценарій [7]. По-четверте, частина сьома має закріпити інституційний контроль за органами пробації у взаємодії з військовим командуванням, що повертає статтю 81¹ КК України у загальну структуру кримінально-виконавчої системи та відновлює зв'язок між виконанням функції і правовим статусом [8; 10].

Відповідно слід доповнити статтю 75 КК України положенням про можливість її застосування до осіб, звільнених за статтею 81¹, після завершення ними військової служби, а також закріпити процесуальний механізм подання командування через орган пробації та його розгляду судом у скороченому провадженні. Це формалізує перехід від воєнної антропології «*homo instrumentalis*» до поствоєнної «*homo correctibilis*» [3, с. 285–290; 11].

Таким чином, заважаючи на те, що стаття 81¹ КК України є продуктом воєнної необхідності та мобілізаційної раціональності, а не системної кодифікаційної логіки; її антропологічна основа відрізняється від класичних інститутів звільнення, що базуються на прогнозі виправлення [1; 2], але в умовах війни це відмінність не є дефектом. Дефект полягає у відсутності механізму завершення, яка перетворює тимчасовий інструмент воєнної доцільності на потенційну структурну аномалію кримінального права. Верховний Суд наразі не забезпечує системного тлумачення статті 81¹ і продовжує мислити категоріями статей 75 і 81 КК України, залишаючи питання статусу особи після завершення служби та воєнного стану відкритим. Венесуельський кейс 2026 року показує, до яких наслідків призводить амністійний режим без механізму завершення: правовий лімб для сотень людей, розмитість статусів, перманентна невизначеність для них і їхніх сімей [7]. Запропонована модель двоканальної фіналізації (повне звільнення або режим статті 75 КК України), *return mechanism*,

зобов'язуюча sunset clause та пробаційний контроль – дозволяє інтегрувати статтю 81⁻¹ у загальну систему КК без втрати її мобілізаційної функції. Воєнна доцільність має завершуватися у формах, сумісних із логікою кримінального права: через ресоціалізацію або остаточне звільнення, але не через нескінченний правовий лімб [10; 11].

Амністія чи умовно-дострокове звільнення без механізму завершення породжують більшу правову невизначеність, ніж їхня відсутність, і саме цю пастку українське право ще може вчасно уникнути [7].

Література

1. Beccaria C. On Crimes and Punishments. Cambridge : Cambridge University Press, 1995. 254 p.
2. Bentham J. An Introduction to the Principles of Morals and Legislation. Oxford : Clarendon Press, 1907. 378 p.
3. Foucault M. Discipline and Punish: The Birth of the Prison. New York : Vintage Books, 1995. 333 p.
4. Turner V. The Ritual Process: Structure and Anti-Structure. Ithaca, NY : Cornell University Press, 1969. 213 p.
5. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 р. № 2341-III (зі змін. і доп.). Відомості Верховної Ради України. 2001. № 25–26. Ст. 131.
6. Про внесення змін до Кримінального, Кримінального процесуального кодексів України та інших законодавчих актів України щодо запровадження інституту умовно-дострокового звільнення осіб від відбування покарання для безпосередньої їх участі в обороні країни, захисті її незалежності та територіальної цілісності : Закон України від 08.05.2024 р. № 3687-IX. Голос України. 2024. № 93.
7. Alonso Moleiro A. The abrupt end of the amnesty law frustrates hopes of freedom in Venezuela. El País in English. 2026. April 28. URL: <https://english.elpais.com/international/2026-04-28/the-abrupt-end-of-the-amnesty-law-frustrates-hopes-of-freedom-in-venezuela.html>.
8. Mobilizing Convicts in Ukraine: Who Gets Drafted, How, and Under What Conditions. VoxUkraine. 2025. May 13. URL: <https://voxukraine.org/en/mobilizing-convicts-in-ukraine-who-gets-drafted-how-and-under-what-conditions>.
9. Кримінальна політика у сфері покарань / Б. М. Головкін, В. О. Туляков, В. М. Бурдін та ін. ; за ред. Б. Головкіна, Г. Шмельцер. Одеса : Гельветика, 2022. 209 с. DOI: <https://doi.org/10.32837/11300.24889>.
10. Tuliakov V. Structured Sentencing Algorithm for Ukraine. SSRN. 2025. 32 p. Abstract No. 5785502. DOI: 10.2139/ssrn.5785502.
11. Туляков В. О. Протидія злочинності. Як це має відбуватися насправді. Юридичний вісник України. 2025. № 25 (1558). С. 38–39 ; 2026. № 26 (1559). С. 30–32. URL: <https://hdl.handle.net/11300/31562>.

Tuliakov V. Article 81⁻¹ of the Criminal Code of Ukraine: war-time rationality versus systemic logic. *The article analyzes Article 81⁻¹ of the Criminal Code of Ukraine as a war-time mechanism of converting convicts into a defence resource and argues for a completion phase to avoid a legal limbo.*

Keywords: conditional early release; war-time legislation; amnesty; legal anthropology; Criminal Code of Ukraine.

ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИЙ ВЕКТОР РЕФОРМИ КК УКРАЇНИ: ВИКЛИКИ, СТАНДАРТИ, ПЕРСПЕКТИВИ

Федотова Г. В.

Дослідження присвячено реформуванню КК України на шляху до ЄС. Висвітлено трьохетапний механізм перегляду довічного ув'язнення та обґрунтовано декриміналізацію низки службових й економічних злочинів.

Ключові слова: євроінтеграція, Кримінальний кодекс України, верховенство права, право на надію, декриміналізація.

МІЖНАРОДНЕ ПРАВО ТА МІЖНАРОДНЕ ГУМАНІТАРНЕ ПРАВО

<i>Гороть А. М.</i> Роль міжнародного посередництва у врегулюванні міждержавних конфліктів.....	99
<i>Книш С. В., Книш З. І.</i> Криза міжнародного гуманітарного права як системи міжнародного захисту людської особистості	102
<i>Колесниченко Н. О.</i> Вільний рух поглядів як п'ята свобода Єдиного європейського ринку	105
<i>Конончук І. М.</i> Інституційно-правовий механізм забезпечення єдності зовнішньої політики Європейського Союзу	107
<i>Ладиченко В. В.</i> Інституціоналізація санкційної політики в системі забезпечення національної безпеки України.....	109
<i>Шеляженко Ю. В.</i> Кримінальна відповідальність суддів держави-агресора за порушення Женевської конвенції про поводження з військовополоненими.....	112

КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ, КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО

КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС, КРИМІНАЛІСТИКА ТА СУДОВІ ЕКСПЕРТИЗИ

<i>Гусак А. П., Гусак Т. П.</i> Поведінкові реакції учасників кримінального провадження як джерело орієнтуючої інформації.....	115
<i>Зарадюк З. В.</i> Кримінологічні аспекти трансформації насильства в умовах воєнного стану в Україні.....	117
<i>Ковальчук Д. В.</i> Стан умисних вбивств, вчинених при пом'якшуючих обставинах (2013-2025 роки).....	119
<i>Колб О. Г., Дучимінська Л. М.</i> Пенсійний фонд України – об'єкт кримінологічного запобігання правопорушенням.....	121
<i>Музичук К. С.</i> Транспарентність судді у кримінальному провадженні: баланс між відкритістю та незалежністю.....	123
<i>Старко О. Л.</i> Декриміналізація поставлення іншої особи в небезпеку зараження вірусом імунодефіциту людини як засіб протидії поширенню ВІЛ-інфекції.....	125
<i>Сулейманова В. Р.</i> Регламентація кримінальної відповідальності за примушування до шлюбу у законодавстві окремих європейських держав.....	127
<i>Туляков В. О.</i> Стаття 81 ¹ КК України: воєнна раціональність проти системної логіки.....	129
<i>Федотова Г. В.</i> Євроінтеграційний вектор реформи КК України: виклики, стандарти, перспективи.....	132
<i>Фідря Ю. О.</i> Недопустимість повороту до гіршого в суді апеляційної інстанції як гарантія доступу до правосуддя у кримінальному провадженні.....	135
<i>Чечель Н. О.</i> Щодо поняття та правової природи конституційних гарантій забезпечення прав і законних інтересів засуджених осіб: деякі аспекти.....	137
<i>Шишко О. Є.</i> Міжнародно-правові стандарти закріплення кримінально-правової охорони гарантій осіб на їх утримання (статті 164, 165 КК України).....	140

МЕДІАЦІЯ, КОНФЛІКТОЛОГІЯ ТА ЮРИДИЧНА ПСИХОЛОГІЯ

<i>Грачук В. С.</i> Культурна дипломатія в системі міжнародно-правового запобігання конфліктам: український та європейський виміри.....	143
<i>Крестовська Н. М.</i> Медіація в системі засобів самозахисту.....	145
<i>Онищук П. Т.</i> Правові засади реалізації програм психологічної реабілітації неповнолітніх правопорушників.....	147